

89. Csendben várok és vágyakozom, hogym rám tekintsen és magához vonzzon az Úr

Ebben az imagyakorlatban az Úr tekintete utáni vágyakozásról van szó. Azon legyen a hangsúly, hogy csendben vározzunk: Mikor tekint rá az Úr?

Idézzünk fel olyan élményeket, amikor azt szerettük volna, hogy valaki rá nézzen, de az illető másfelé nézett, vagy csak lesütötte a szemét.

A Zsoltárosnak is volt ilyen élménye: Ő is ismert olyan embereket, akik azt gondolták: *Ezt nem látja az Úr, ezt nem veszi észre Jákob Istene* (Zsolt 93,7), vagyis nem nézi őket az Úr, tehát nyugodtan tehetik a rosszat, mert Isten nem kérte számon tetteiket. Ezért a Zsoltáros értük is fohászkodik: *Uram, számonkérés Istene, jelenj meg ragyogva!* (Zsolt 93,1). Tehát **nemcsak magunk miatt, de mások miatt is kérhetjük, hogy az Úr fordítsa felénk irgalmasan a tekintetét.**

Azt is tapasztalhattuk, hogy zavarában egy kisgyermek lesüti ugyan a szemét, és nem néz fel a hozzá szóló felnőttre, de azért minden idegszálával figyel a lépésünket, mozgásunkat, s hozzá szóló szavunkat. Lesütött szemmel is lát minket.

I. Csendben várok, hogy rám tekintsen az Úr.

Sokszor, ha nem is érzem magamon az Úr tekintetét, mégis biztos lehetek abban, hogy szemmel tart, ismer és szeret!

1. Annak, hogy még nem érzem magamon az Úr tekintetét, egyik oka az lehet, hogy Ő próbára tesz: tudok-e türelemmel vározzni Rá a csendben az értelmem tekintetével, a Ráfigyeléssel, és Utána vágyakozni az akaratom tevékenységével, a szeretettel: **„Szeretnék szeretni, Uram, magamon érezni tekintetedet!”**

2. A másik ok – amely miatt talán még nem élhetem meg, hogy az Úr rám tekintett – az, hogy még nem vagyok eléggé szent, egészen tiszta. A Zsoltároskönyvben ugyanis arról kapunk tanítást: *Az Úr szeme az igazakra tekint. Füle meghallgatja kiáltásukat* (Zsolt 33,16). Még igazabbnak, vagyis **még szentebbnek kell lennem, hogy az Úr szívesen rám tekintsen!** Ugyanez a zsoltár azt is megmondja, hogy hogyan kell tovább lépni: *A töredelmes szívűekhez közel van az Úr* (Zsolt 33,19). Tehát **töredelmes szívűnek kell lennem**, hogy az Úr közel jöjjön hozzám és rám tekintsen! Töredelmes szívvel valljam meg a rászorultságomat az Ő irgalmára! Itt kapcsolódik a mai imatémánkhoz a Jézus-ima, ez az eget nyitogató, hatékony imádság. Alig várom, hogy az Úr rám tekintsen! Zengjem neki: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*

3. Most a csendben hagyjam, hadd hasson rám ez a szívet megrendítő valóság: a végtelen nagy, hatalmas Istent és engem, a szegény bűnöst egyetlen mondatban mondhattam ki.

Indítsam fel a szívemben a töredelmet, a bűnbánatot! Mondjam Neki: *Uram, irgalmazz!* Hittel higgyem, hogy ez a hatalmas, nagy Úr, az irgalom Istene letekint és lehajol hozzám.

A Zsoltáros ad bizonyosságot arról, hogy az Úr letekint énrám, bűnös emberre: *Az Úr a mennyből letekint az emberekre, hogy lássa: van-e köztük értelmes, aki keresi az Istent* (Zsolt 13,2). Mint a gyermekek az iskolában, úgy jelentkezzem, nyújtózkodjam Feléje:

– Én kereslek, Uram; én vágyodom Utánad, Uram!

– Szeretném, ha rám tekintenél!

– Vágyodom, hogy lássam tekintetedet magamon felragyogni!

4. Amint egy vérbeli pedagógus a gyermek legkisebb moccanását is észreveszi, úgy az én irgalmas, nagy, jó Uram is látja törekvésemet, amellyel az Ő Arcát keresem! Vagyis *rám tekint az Úr!* Ezt boldogan megélhetem a hitben. Hogy mennyire alapvető érzelme a Zsoltárosnak, ennek az imádkozó embernek az, hogy Isten rá tekint, kitűnik abból is, hogy újra megemlíti ezt a gondolatot: *Letekint Isten a mennyből, s látja mind az emberfiákat. Lakóhelyéről szemléli minden lakóját a földnek. Ő alkotta mindnyájuk szívét, jól ismeri minden tettüket* (Zsolt 32,13.15).

5. Akkor ilyen gyermeki bizalommal mondjam Neki:

„Szívek és vesék vizsgálója, Uram, én jó és irgalmas Istenem! De boldog is vagyok, hogy letekintesz rám, hogy látsz engem! Most az imádságomban is látod a szívemet. Rendezd el bennem mindazt, ami még rendetlenség! Szeretnék olyan kedves lenni Előtted, hogy szívesen tekints rám! Nyújtogatom a készségemet. Csak olyan cselekedeteket szeretnék véghezvinni, amelyek kedvesek Előtted! Akkor majd szívesen tekintesz az egész életemre.” Most nem kell részleteznem az életem cselekedeteit, vagyis konkretizálni, hogy mit, hogyan szeretnék jobban tenni, mert az már az aktivitás felé vinné el mostani imádságom stílusát.

6. „Most én inkább csendben, és szívemben azzal a készséggel maradok itt Előtted, Uram, hogy **ezután mindent a Te tetszésedre akarok cselekedni!** Neked is elég, ha én most itt Veled szeretnék összekapcsolódni az egymásra tekintés és az egymás szeretése által!

Ezt a jelen pillanatot kell kihasználnom, megszentelnem, vagyis szentül végbevinnem, azaz Hozzád kapcsolódva megélnem, *mert egyedül Te vagy a Szent!* Ez a pillanatom, ez a jelen percem attól lesz szent, hogy Hozzád kapcsolom, illetve Te kapcsolod magadhoz.”

Erre az egyetlen cselekvésre megint csak a kinyilatkoztató Isten jogosít fel. A Bölcsesség könyvében ad tanítást: *Jó lélekkel gondolkodjatok az Úrról, és keressétek szívetek egyszerűségében!* (Bölcs 1,1). Úgy is lehetne mondani: szívetek „együgyűségében”, amikor is csak egyetlen ügyetek van: Isten! Tehát gondolatainkban ne nyargaljunk el az ezután következő cselekedetekre: *Elég a mának a maga baja!* (Mt 6,34).

II. Csendben vágyakozom, hogy magához vonzzon az Úr

1. Csendben mondhatom Neki: „Uram, most csak Téged kereslek, egyszerűen csak Rólad akarok gondolkodni! Már nem a diszkurzív elmélkedéssel, tehát nem a gondolatsorok egymásutániságának megfontolásával kereslek, hanem egyszerűen úgy, hogy Rád gondolok és Utánad vágyódom! **Csak Rád gondolok, Uram, Aki letekintettél rám!**

2. Ha zavaró gondolatok jönnek, amelyek el akarnának téríteni Tőled, akkor ezeket a gondolatokat elejtem, elengedem. (Mint amikor vásárlás közben mondom: Ez sem az igazi, az sem, sőt amaz sem! De amikor meglegem az igazit, akkor az áruház bőséges kínálatából már csak arra az egyre koncentrálok.) „Csak Te kellesz már nekem, Uram, mert Te vagy az életemnek az az egészen boldogító kincse, amelyért érdemes mindent elhagyni, *csak hogy megszerezhessem azt a kincset!*” (vö. Mt 13,44). Jézusom, a Te tanításodból tudom ezt is: *ahol a kincsed, ott a szíved is* (Mt 6,21). Te vagy az én kincsem, Tenálad van a szívem!”

3. Ha valaha is megérintette szívemet valamely felebarátom szerető tekintete, akkor őrizzem azt boldogan! De tudnom kell, hogy a végtelenül irgalmas Isten tekintete sokkal gyengédebb, ragyogóbb, tisztább, vonzóbb.

Nagyobbacska leánykák tudnak lelkendezve beszaladni az édesanyjukhoz elűjságot: „Anyu, rám nézett az a szomszéd fiú! De hogyan nézett!” Én a Szűzanyával oszthatom meg az örömet: „A Te Fiaid rám nézett, de hogyan nézett!” Nem szükséges újra meg újra felidézni azt az egyetlen múltó pillanatot, ahogy a szomszéd fiú rám nézett, de azt igen, hogy **az én Uram szüntelenül reám néz!** Engedjem fellobbanni szívemben az örömet, a boldogságot: „de jó, hogy reám néztél!” Vagy ismétlegessem az égi Édesanyámtól tanult mondatot: *Tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát* (Lk 1,47). Persze, hogy ettől a szüntelen nézéstől – amellyel reám tekintett – örvendezik és *ujjong a szívem az én üdvözítő Istenemben, és magasztalja az Urat* (vö. Lk 1,47), ahogyan a Szűzanya ujjongott és magasztalta a megváltó Istent.

4. Már nem csupán Rá gondolok, nem csupán Rá nézek, hanem az Istenre irányuló gondolataimat és a tekintetemet követi az Óhózzá felszálló örömöm és ujjongásom. Ez **az öröm az én szemüvegem**, amely élessé teszi a látásomat a messzi távolba, a mennyben lakozó, rám tekintő Uramhoz,

- Aki magához vonzott,
- Aki szelíd tekintetével megigézte a szívemet,

– Aki a szeretetével magához bilincselte az életemet.

Ez az a lelki beállítottság, amely velem is Szent Pál apostol szavait mondatja: *Amit egykor előnyömnnek tekintettem, azt Krisztusért akadálynak tartom. Sőt, Uram Jézus fölséges ismeretéhez képest mindent akadálynak tartok. Érte mindent elvettem, sőt szemétnek tartottam, csak hogy Krisztust elnyerhessem, és hozzá tartozzam* (Fil 3,7.8). Olyan ez, mint amikor megtisztítom a szemüvegemet, és minden szennyeződést eltávolítok róla, akkor akadálytalanul nézhetek rá a másikra, illetve fogadhatom be tekintetét. Most hogy tudom: Isten reám tekintett én pedig Őrá, boldogan időztem el ennek a két tekintetnek az egymásba fonódásában! „Te nézel engem, én nézlek Téged.” Micsoda öröm, hogy Magadhoz vontad a tekintetemet! Micsoda boldogság, hogy Magadhoz vonzottad a szívemet! Ezért a boldogságért érdemes mindent odahagynom, és csak örvendezve ujjonganom: „Boldogan iszom magamba a Te tekinteted tüzes borát! Milyen boldogság, hogy egészen átjársz a tekinteteddel! Betöltesz a szereteteddel.”

5. Valamit talán már megízlelhetek a Szentlélek pünkösdi mámorából, lelkemet megrészegítő gyönyörűségéből, amellyel csak azt tudom, hogy: „jaj, de finom vagy! Jaj, de ízlik a lelkemnek a Te Szentlelkednek ez a belém áradása! De jó, hogy ilyen bőségesen adod a Szentlelkedet! *Vigyél magaddal! Keneteid illata után futnak a leányok* (Én 1,4.3). *Vigyél magaddal* mennyei házádba, édesanyád borospincéjébe! Hadd igyuk ott édes, mennyei borodat! (Vö. Én 8,2).

6. Szívemben felfakad a vágy:

– Jaj, mikor tárul már ki az az ajtó? (Vö. Én 5,2).

– Mikor ragadod magadhoz végleg a lelkem?

– Mikor töltesz be végleg és egészen Önmagaddal?

– Mikor láthatom meg és szemlélhetem színről színre arcodat, vagyis gyönyörködhetem Benned, Te pedig énbennem, örökre?

Ameddig még itt a földön kell is élnem, még itt kell gyakorolnom a szeretet tetteit – amelyeket jól ismersz és figyelemmel szemlélsz –, Jézusom, **én már most Nálad hagyom a szívemet a mennyben, ahová a rám tekintő szereteted nemcsak a tekintetemet, a gondolataimat, az Irántad való szeretetből végzett cselekedeteimet vonzotta magához, hanem engem magamat is, egész szívemet, egész életemet!** Látod, Te lettél az én életem! Ó, hogy örülök Neked! Immár visszavonhatatlanul Tebenned élhetek.

A tanítványok is így kezdték: *Aznap* – amikor rájuk tekintettél és ők Téged néztek –, *Nálad maradtak* (vö. Jn 1,39), s azután a földi életet megharcolva immár örökre Nálad maradtak. Bárcsak én is így folytathatnám: Vég nélkül, örökre Nálad maradok!”

Énekeljük az Úr üzenetét:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Hagyjuk, hadd áradjon belénk ez az isteni örök szerető tekintet! „Bárcsak tudnánk még jobban kitágítani a szívünket, hogy még jobban befogadhassuk Őt!”

Énekeljük az Isten szeretetére vágyódó szív dalát: *Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!*

Még jobban! Szüntelenül!